

V noci nás přišla navštívit Tiger Quoll, zdejší běžný obyvatel, a zapózovala nám na stole. Noc je vůbec zajímavá, protože je plná nejrůznějších zvuků divočiny, jimž dominuje chrochtání koal. Připadáme si, jako bychom kempovali u vepřína.

Dopolední procházka rozhodně nezklamala. Sice se nám ze začátku nepodařilo vyfotit Kookaburru v detailu, přestože nám seděla před nosem a navíc nám po té, co jsme se vyškrábali na Mt Eccles, došly baterky ve fotoaparátu, takže jsem musel zpět pro nové, ale zato jsme si užili nádherných výhledů na okolní krajinu. Pokračujeme v cestě okolo kráteru velmi pomalu. Nekoukáme totiž kudy jdeme, ale se zvrácenou hlavou hledíme do korun eukalyptů. Hledáme koaly.

Asi po deseti minutách Lenka spatřila první. Byla maličká a seděla hodně vysoko. Je to naše první koala spatřená v přírodě a tak máme radost. Dále ale už žádné nemůžeme objevit a tak odbočujeme do lesa. A tam jich je spousta.

Celkem jsme jich potkali sedm a jedna nám dokonce předvedla, jak umí zmizet mezi listy. Opravdu, kdybychom ji tam neviděli zalézat, nikdy bychom si nevšimli, že se tam skrývá šedý medvídek. Koaly je třeba pozorovat, když zrovna odpočívají po jídle a sedí klasicky ve větku kmene a větve.

Lidí tu moc nechodí, ale všichni, které potkáváme, mají hlavu stejně zakloněnou jako my a ptají se: „Tak kolik?“, či „Už jste nějakou viděli?“.

Po pikniku opouštíme Mt Eccles a směřujeme na sever.

Grampians National Park, 5. 2. 2001 – 7. 2. 2001

Typický obrázek z Grampians.

Venušiny lázně

Mnoho stěn všech obtížností láká odvážlivce po celém parku.

Bushcamping je povolen kromě oblasti Wonderland Range a okolí Lake Wartook za obvyklých podmínek (1 km od komerčního kempu, 20 m od vody apod.) Lze připomenout obecné pravidlo: nikdy nekempujte pod River Red Gum – druhem eukalyptu, který často roste na březích řek. Tento strom velmi rád nenadále shazuje větve a má na svědomí již mnoho lidských životů.

V Halls Gap se rozhodujeme, že mapu, na níž jsou chaoticky rozmístěné tečky, které zřejmě mají představovat trasu, nepotřebujeme a budeme spoléhat na značení. Máme zkušenost, že obvyčejně to zcela stačí a navíc tento park patří mezi nejpobulárnější a není se tudíž třeba obávat samoty. Jedeme se zakempovat = hledáme vhodné klidné místo. To nacházíme na kraji lesa u konce pastviny s ovečkami. Při vínku se oddáváme odpočinku.

Ráno, když jsem vylezl ze stanu a konal malou potřebu, probudil jsem velkého klokana, který zřejmě spal opodál. Asi ještě v polospánku se pokusil přeskočit plot na pastvu, ale vyskočil málo a zakopl o horní drát plotu, takže udělal neuvěřitelné

Západní konec Velkého předělového pohoří, které začíná v dalekém Queenslandu, tvoří Grampians N. P. Pohoří staré 400 miliónů let je na první pohled zvláštní tím, že jeho západní svahy jsou mírné, zatímco východní téměř kolmé. Park se rozkládá na 167 000 hektarech, jež jsou protkány trasami pro pěší a systémem silnic (šterkových i asfaltových). Rozmanité rostlinstvo se vydává na odiv zejména na podzim kdy zdejší kvetena předvádí se púvaby.

Návštevú je vhodné začít v Halls Gap u Visitor Centra, kde můžete získat spoustu informací. Bohužel mapy, které dostanete zdarma, jsou z hlediska navigace v terénu nepoužitelné. Lepší mapy lze zakoupit, ale jedna mapa vždy pokrývá pouze malou část parku a tak je nutno naplánovat, co vlastně chcete spatřit, což ne vždy je možné dopředu odhadnout.

Kromě pěší turistiky je zde nejoblíbenější zábavou horolezectví.

salto a rozplácl se jak široký tak dlouhý mezi ovce...

Zajíždíme zpět do Halls Gap a po krátké návštěvě místních obchůdků se vydáváme na zřejmě nejznámější trasu – Wonderland Loop. Ta vede přes Venus Bathes – potůček stékající po skále vyvábí soustavu tůňek, kde je radost svlažit sluncem rozehřáté tělo, Slingerfalls, Grand Canyon (tato průrva je bohužel zničena ocelovým zábradlím), Silent Street a Pinnacle Lookout. Za pěkného vedra a dusna, kdy se nehne ani lístek eukalyptu, se škrábeme vzhůru. Lenka na Pinnacle Lookout málem skočila do několikasetmetrové hloubky – jak jdete už dlouho s hlavou sklopenou do kopce, nevidíte daleko před sebe, když tu metr před vámi zem končí a před vámi je jen prázdno... Naštěstí jsem si včas všiml, že dál to asi nepůjde a chytl jsem Lenku za ruku.

Výhled je tam skvostný. Cestou zpět jsme zabloudili a vynořili se u Bamruk Visitor Centra, asi tři kilometry od Halls Gap. Po návratu jsme ještě zaběhli do Venušiny Lázní. Nově nabytou sílu hodláme ještě věnovat návštěvě Balconies – Jaws of Death – nejznámější atrakci Grampians. Bohužel přístup na ně je omezený (ač podle nápisu na zábranách již měla být oprava dávno hotova). Je tam pěkný rozhled, ale jinak nic moc, překvapivě je to jeden z útvarů, který vypadá mnohem lépe na fotkách než ve skutečnosti.

Vracíme se kousek zpět a odbočujeme na gravel road, kde po pár metrech nacházíme ideální místo k táboření a využíváme ho.

Po probuzení naše první kroky směřují na Boroka Lookout, který poskytuje ucelený pohled na Victoria Valley a pak se jedeme podívat na další lákadlo zdejšího parku – MacKenzie Falls. Tyto vodopády nás velmi příjemně překvapují a zatím jsou zřejmě největší a nejúchvatnější, jaké jsme viděli. Kdo má s sebou plavky, může si v jezírku pod vodopádem zaplavat.

Stejně tak nedaleké Broken Falls stojí za shlédnutí.

Čelisti smrti

Protože jsme dofotili film, jedeme do Horshamu, kde ho necháváme vyvolat a s napětím čekáme na výsledek. A fotky jsou pěkné! Znamená to pravděpodobně lepší variantu – první pěti filmů se nám buď nepovedla a nebo ji špatně vyvolali.

Opouštíme Grampians a žhavé sluníčko nás nenechá mýlit. Směřujeme vstříc horkému středu kontinentu.

Little Desert National Park, 7. 2. 2001 – 8. 2. 2001

Jedním z nejznámějších výroků o Malé Poušti zní: není to ani malé, ani to není poušť. Nicméně, zřejmě to řekl člověk, který tam dlouho žil, neb z našeho pohledu opravdu zdejší krajina k poušti nemá daleko. Zem je písčná a je neuvěřitelné, co vše z ní roste a jak zelenými barvami zde hýří stromy a keře.

132 000 hektarů písku je rozděleno do tří částí, mezi kterými probíhají asfaltové silnice. Pokud tyto silnice opustíte, věřte, že další písčité jsou již výhradně pro 4WD. Populární tracky pro 4WD jsou Salt Lake Track a Red Gum Track.

Park nabízí několik tras pro pěší, bushcamping je povolen, nicméně je zde na místě velká opatrnost ohledně vody.

Správně nacházíme přístupovou cestu do parku, ta je ale horší a horší. Zahlédli jsme několik Emu a projíždíme velmi zvláštní krajinou. Země je pouze suchý písek, ale stromy a keře vypadají, jako by rostly z vody. Je to způsobeno blízkostí řeky.

Všude jen suchý písek – a překvapivě bujná vegetace.

Nakonec jsme se dostali k úseku, který vypadá, že ho neprojedeme a tak radši se sklopenýma ušima otáčíme vůz a ustupujeme.

Znovu do parku zkusíme proniknout u Park Office, kde již nikdo není. Náhodně objevujeme Nature Trail a říkáme si, že si ho projedeme, když už jsme tady.

Bohužel, asi po kilometru a půl přijíždíme k písčitému úseku a než mi došlo, že se na druhou stranu nedostaneme, bylo pozdě a i cesta zpět již byla uzavřena. Po několika marných pokus o vyproštění auta, které skončily jen jeho zahrabáním až po podvozek stojíme zpcení a vyčerpaní okolo té pohromy a přemýšlíme, co dál. Bereme vodu do batohu a jdeme se podívat na Park Office. S ním je spojená i Weil Nursery a doufáme, že tam někoho najdeme. Pokud ne, vrátíme se a přenocujeme zde.

Se štěstím jsme ještě chytli paní, která již byla na odchodu, ale jela se s námi podívat, zda nám může pomoci. Po obhlídce místa usoudila, že nás z toho sama nedostane. Jak jsme se dozvěděli, nebyli jsme zdaleka první, kdo zde zapadl. Naopak, je to tak běžné, že okolní farmáři již odmítají tyhle magory neustále tahat z písku, protože si tím ničí auta a občas se stane, že sami zapadnou. Hodná paní nám nabídla, že u ní můžeme počkat a že zavolá vyprošovací službu. Mezi řečí jsme se dozvěděli, že zde už pět let nepršelo. Sice prý občas spadne pár kapek, ale déšť, který by naplnil vyschlá koryta řek, už tu pomalu neznají. Sama si vodu vozí od rodičů, kteří žijí 300 km daleko, protože voda v nádržích na dešťovku je již nepoživatelná.

Chlapík přijel za chvíli a cestou k našemu Holdenovi nám vysvětlil, co to anglicky znamená „Another dickhead got bogged in the sand“ (další kokot zapad do pís-

Zvědavý emu, který se na nás přišel brzy ráno podívat.

ku). Byl to celkem příjemný chlapík a tak jsme vtipkovali do té doby, než nám naučtoval 44 AUD. Nu, co se dá dělat, každá blbost něco stojí, a vzhledem k tomu, jak je to tu opuštěné, mohlo to celé dopadnout pouze hůř. Vyprošťování samotné bylo jednoduché, stačil jeden záběr a byli jsme volní. Záchranářskou akci pozorovala ze stromu zvědavá goanna.

Byl už večer a tak jsme dojeli na Horseshoe Bend, kde jsme zakempeovali a za neutuchajícího vedra skočili do neodolatelně romanticky vypadající řeky. Jedna strana horizontu se utápěla v rudém západu slunce, na druhé svítil měsíc skoro v úplňku a mezi byl ještě kus modré oblohy.

V noci je šílené vedro. Sundali jsme ze stanu svrchní plášť, dokonce jsme odhrnuli i moskytiéru, ale nic nepomáhá. Potíme se jako koně.

Ráno nás budí pštrosi Emu. Jsou obrovští a málem nám vlezli až do stanu. Měří až 1,70 m a dokáží sprintovat až 60 km/h, čímž leckde překračují povolenou rychlost. Emu australského od ostatních pštrosů poznáte podle modrého krku a tří prstů na noze.

Já fotím, dělám snídani, vařím zásobu čaje na cestu (veškerá voda přes den zteplá a pak nám nechutná), píšu deník. Lenka se přemlouvá, aby vstala po té dusné noci. Koupel v řece ji našťástí probrala a protože slunko dnes zůstává alespoň zčásti ukryté za mraky, je dnes o něco přijatelněji.

Vyrazíme si na čtyřkilometrovou procházku po parku a máme opět pocit, že procházíme botanickou zahradou. Na naprosto vyprahlé písčité zemi rostou rozmanité eukalypty, svěže zelené jehličnany a kvetou banksie.

Po další koupeli opouštíme kemp a naším cílem je jezero Hindmarsh. To kupodivu není plné rekreantů, jak jsme očekávali, ale písku. Je téměř vyschlé, všude je spousta much, horký vítr se prohání po březích a pohřbívá pískem rampy pro spouštění lodí, které smutně končí ve vyschlém dnu bývalého jezera. Zde již není co spatřit.

Hattah–Kulkyne National Park, 8. 2. 2001 – 9. 2. 2001

Tento park se nachází u západního břehu mocné řeky Murray River, kterou dobře známe ze seriálu Co přináší řeka. Hlavním chráněncem je zde soustava jezer, jež jsou spojena říčkami, které na jaře a na podzim můžete sjet na kánoi. V létě říčky a zčásti i jezera vysychají a ustupují žhavému slunci. Murray, která udržuje vláhu i uprostřed léta, zajišťuje různorodost fauny a zejména mnoho druhů ptactva přitahuje milovníky přírody. Bushcamping je povolen za obvyklých podmínek. Je třeba mít na paměti, že toto už je hodně odlehlá oblast a je třeba být úplně soběstačný.

Je stále větší vedro, projíždíme rovinatou krajinou, kde oko nemá na čem spočinout. Místo na kempování jsme si našli na písčitém břehu Murray River. Voda se líně válí mezi nánosy písku a my se v ní osvěžujeme. Zkusil jsem zase něco ulovit, ale není žádným překvapením, že nic nezabralo.

Pár set metrů od nás kempují Australané a ruší večerní klid hučením generátoru.

Přichází velmi teplá noc. Nemůžeme spát, pot z nás jen leje a z pod moskytiéry lapáme po dechu. Naštěstí k ránu přišel malý deštěk a s ním ochlazení, které nám dovolilo alespoň na chvíli zamhouřit oko. Dokonce se několikrát zablesklo. Měl jsem strach, aby nezačalo doopravdy pršet, protože to by znamenalo naše uvěznění na několik dní. Asfalt je od nás několik kilometrů daleko po špatné písčité cestě, takže za mokra bychom se ani nepokoušeli ji projet.

Bohužel zároveň s tolik vítaným ochlazením se probudili ptáci a spustili neuvěřitelný rámus. Dlouho jsme to nevydrželi a po rychlé snídani se vydáváme k Hattah–Kulkyne Visitor Centru, kde nabíráme vodu, která nám už pomalu docházela a absolvujeme Nature Drive. Projíždíme okolo několika jezer, ale nic extra to pro nás není, i když chápeme, že v okolní vyschlé krajině je zázrak, že se zde vyskytuje voda. Pobavila nás návštěva historické památky: boudy po prvních místních usedlících. Obydlí si postavili, jak jinak, z vlnitého plechu. Během nechvalně proslulé doby, kdy zdejší krajina byla zamořena králíky, ji však tito mazlíčci poddolovali a bouda se zhroutila. Tak se stalo, že tam, kde máte na mapě vyznačeno „Historical site – first settlement“, najdete jen hromádku vlnitého plechu. Vskutku poučné.

Zkoušíme pak projet ještě jednu doporučenou trasu, ale vzdáváme ji pro špatný stav vozovky. Stavujeme se tedy na Lookout Tower, která je sice hezká, ale má jednu chybu. Stojí široko daleko uprostřed ničeho a tak, když jsme na ni vylezli, vidíme jen buš kam až oko dohlédne na všechny strany. Jediné, co je zajímavé je pak cesta po staré silnici, která se sice jmenuje Highway, ale je to gravel, je užasně široká, v dobrém stavu a kromě nás tu nikdo není, takže si to masíme pěknou rychlostí. Potkáváme pouze několik ještěrek.

Pokračujeme po Calder HWY do Mildury. Kousek před ní se krajina prudce změní z pouštního charakteru na úrodnou oblast. Vinice, sady a palmové aleje lemují cestu. Ve visitor centru si bereme informace o Mungo N. P., navštěvujeme knihovnu s internetem a zejména vyhledáváme RACV, což je zkratka Road Assistance Care Victoria a zařizujeme si pojištění. Chystáme se totiž do odlehlých oblastí a najezdíme stovky kilometrů po gravel roads, kde se s autem může stát všelicos. Například těch 44 AUD, co jsme zaplatili za vyproštění z písku, bychom bývali měli uhrazeno pojišťovnou. Navíc nabízí zdarma odtažení nepojízdného auta do nejbližšího města apod. Zkrátka jsme investovali 130 AUD do jistoty.

Mungo National Park, 9. 2. 2001 – 10. 2. 2001

Jezero Mungo, které je nyní již 15 000 let vyschlé, tvořilo obrovskou sladkovodní plochu během poslední doby ledové. Okolí jezera bylo už tehdy obydleno a nálezy hovoří o lidské přítomnosti v tomto regionu už před 40 – 60 tisíci lety. Bylo zde také objeveno nejstarší pohřebiště světa. Největším lákadlem parku a zároveň místem, které je i pro vědce velmi cenné, jsou Walls of China. Bývalý východní břeh jezera je zvláště nerodován, připomíná měsíční krajinu a ukrývá stovky kostí pravěkých zvířat, tábořišť a dalších artefaktů zachovaných z dob dávno minulých. Parkem vede Drive Tour – 70 km dlouhá jednosměrná cesta, která je za suchého počasí sjízdná

Cesta k Mungo N. P.

Wall of China

konvenčním vozidlem a návštěvníky zavede přes jezero právě k Walls of China a okruhem zpět k Visitor Centru. Protože zde na stovky kilometrů široko daleko zejména v létě nikoho nepotkáte, vezměte si s sebou spoustu vody, jídla, benzínu a náhradní pneumatiky.

V parku jsou dva kempy, kde můžete přechkat noc a nedaleko vstupu do parku je i penzion (pokud jsme dobře pochopili dřevěné směrovky).

Z Mildury (opravdu krásné město) vedou dvě přístupové cesty k Mungu. Jedna je delší, ale z větší části vede po asfaltu, druhá je kratší, ale celá gravel. My si vybíráme druhou možnost, protože gravel road je pro nás již kamarád, překračujeme hranici z Victorie a po dlouhé době se ocitáme zpět v NSW.

Silnice je poměrně dobře udržovaná, ale místy jsou naváté pískové jazyky, ve kterých auto nepříjemně plave. Jedeme proto hodně opatrně. Přece jen nám sjednané pojištění s RACV platí až 24 hodin po podpisu smlouvy...

Zatím je to asi nejdelší úsek cesty po prašné silnici a moc si libujeme. Je to velmi nezvyklý zážitek. Krajina je vyschlá a rovinatá. Už víme, co znamená značka Floodway – označuje místo, kudy teče voda, když zaprší, většinou je to mělké koryto na jehož dně bývají schované větší kameny.

Nečekali jsme ovšem značku „Water on the road“ – „voda na cestě“, evidentně zde nedávno zapršelo a tak občas projedeme louží.

Okolní buš je zvláštní svou barvou – je modrozelená. V kombinaci s modrou oblohou a střídavě bílým a červeným pískem vypadá úchvatně.

Zvláštní „Mungovská“ krajina.

Ve Visitor Centru v Mungu zjišťujeme, že po nás chtějí za noc v kempu dvakrát tolik, než nám řekl v Milduru, což se nám moc nelíbí. Vydáváme se na Drive Tour, zastavujeme na Walls of China a jdeme na procházku. Protože nás cedule prosí, abychom na křehký písek vstupovali bosí, sundáváme sandály. Písek je ale pěkně rozpálený a není to nic příjemného. Procházíme neskutečnou krajinou, opravdu tu a tam je vidět nějaké kosti. Pak pokračujeme dál až do Belah Campu, kde jsme samozřejmě úplně sami a tak se sprchujeme horkou vodou z nádrže. Navečer jsme se ještě vydali pozorovat západ slunce, ale nestíháme ho. Museli jsme jet velmi pomalu, protože se všude kolem nás proměňovala celá stáda pštrosů Emu a klokánů.

Cestou zpět do kempu se z auta začaly ozývat podivné nepěkné zvuky. Asi nás zítra čeká překvapení. Pijeme radši víno a pozorujeme noční oblohu, která se pomalu zatahuje. Opět se bojíme, aby nepršelo, nejbližší asfaltová silnice je od nás asi 100 km.

V noci ale prší a tak jsme zvědaví, co nás čeká.

Ráno ulehám pod auto, abych zjistil, co to tam včera tak rachtalo. Naštěstí to není tak hrozné, pouze se přetrhaly gumové úchyty, které drží výfuk. Nedostatek pojivého materiálu mne nutí uchýlit se k rozmotání kousku plotu, který chrání popelnice a získaný drát použít ke znovuzakotvení výfuku na své místo.

Cesta vypadá celkem dobře, déšť nebyl nijak vydatný a tak můžeme pokračovat v okruhu kolem Munga. Až těsně před koncem v místě, kde je třeba překročit hřeben bývalého břehu se dostáváme k pasáži, kde je přes silnici naplavený písek. Lenka radí, abychom to zkusili objet.

„Tam zapadneme,“ říkám.

„Ne, ne, je to tady dost tvrdý,“ poskakuje Lenka po písku.

Tak jsem to zkusil, ale jakmile jsme opustili vyjeté koleje, hluboko jsme se zabořili. Současná situace nám kreslí vrásky na čelo, protože zde se pomoci jen tak nedovoláme.

Snažíme se kola podložit vším možným, na můj návrh dokonce i karimatkou, která ovšem vzápětí končí svůj život nabalená na pneumatice.

Nakonec jsem si za volant sedl já, Lenka se opřela do kapoty a podařilo se nám auto rozhoupat a dostat se zpět na silnici. Dodnes se přeme, čím to byla zásluha.

Rozhodujeme se pro ústup = návrat v protisměru a doufáme, že tato cesta bude průjezdná. Po nějaké době potkáváme v protisměru 4WD a chlapík na nás dost vyděšeně kouká. Aby ne, když už 30 km jede v jednosměrce...

Úspěšně jsme se dostali k Visitor Centru a pro návrat do Mildury volíme druhou trasu, která vede po Gravel prvních 60 km a pak už pokračuje po asfaltu. Hned na začátku nás silnice vítá výstražnými značkami: „Soft Edges“, „Storm damage ahead“ a „Closed when wet“ (měkká krajnice, poškození po bouři před vámi, při mokru zavřeno).

Co nám zbývalo, druhá ústupová cesta byla určitě minimálně stejně špatná a tak jsme se rozhodli, že to zkusíme projet. Hned od začátku nám bylo jasné, že půjde hlavně o razantnost jízdy, protože cesta byla dost měkká a písek hluboký, hlavní úkol řidiče tedy spočíval v tom nezapadnout v některém z jazyků písku, kterých byla silnice plná. Frčeli jsme si to okolo 90 až 100 km/hod a byla to neskutečná, vyčerpávající legrace. Auto dost plavalo, potkávali jsme spoustu „floodways“, z nichž ně-

